

Arrest

nr. 218 563 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. CHAMAS
Place Coronmeuse 14
4040 HERSTAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 8 augustus 2018 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die *loco* advocaat M. CHAMAS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 april 2011 wordt de verzoekende partij voor het eerst aangetroffen in België.

1.2 Op 6 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met mevrouw C. M., van Belgische nationaliteit. Op 30 mei 2013 wordt deze

aanvraag geweigerd door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3 Op 14 maart 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe bijlage 19ter in, in functie van dezelfde persoon. Op 24 maart 2014 wordt een negatief samenwoonstverslag opgesteld. Op 31 maart 2014 wordt ook deze aanvraag door middel van een bijlage 20 geweigerd.

1.4 Op 27 februari 2015 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw in functie van mevrouw C. M. Op 3 juli 2015 wordt ook deze aanvraag door middel van een bijlage 20 geweigerd.

1.5 Op 7 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vierde bijlage 19ter in, nog steeds in functie van mevrouw C. M. De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart), geldig van 9 februari 2016 tot 9 februari 2021.

1.6 Tot 26 september 2016 zijn de verzoekende partij en mevrouw C. M. ingeschreven op hetzelfde domicilieadres. Op 13 oktober 2016 wordt een proces-verbaal opgesteld voor slagen aan de ex-partner. Op 6 december 2016 wordt de wettelijke samenwoning door mevrouw C. M. eenzijdig stopgezet.

1.7 Op 20 juli 2017 wordt een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Op 15 februari 2018, bij arrest nr. 199 778, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Op 1 maart 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen.

1.8 Op 29 december 2017 wordt de verzoekende partij aangehouden wegens belaging van mevrouw C. M. Op 27 juni 2018 wordt zij door de correctionele rechtbank te Antwerpen hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

1.9 Op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 25 augustus 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.10 Op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde tevens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) van acht jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 25 augustus 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Aan de Heer:

Naam: H(…)

Voornaam: A(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: K(…), M(…), geboren op (…), onderdaan van Algerije

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Op 27/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor belaging. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene is gekend onder een andere identiteit. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres 8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Betrokkene heeft op een vierde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 07/08/2015.

Betrokkene heeft dan recht op verblijf in België gehad. Hij had op 27/02/2015 een wettelijke samenwoning dossier ingediend. Zijn

partner heeft sinds 06/12/2016 de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden zonder BGV, werd aan betrokkene betekend op 17/08/2017. Betrokkene heeft een beroep tegen die beslissing ingediend. Het beroep werd op 15/02/2018 verworpen.

Betrokkene werd op 18/01/2018 gesproken in de gevangenis van Antwerpen. Ondanks herhaaldelijk aandringen en het uitleggen van het nut van de vragenlijst weigert de betrokkene het hoorrecht in te vullen. Op 03/07/2018 heeft betrokkene opnieuw een vragenlijst ontvangen. Tot op heden heeft hij geen vragenlijst ingevuld.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen familieleden in België heeft. Hij had op 27/02/2015 een wettelijke samenwoning dossier ingediend. Zijn partner heeft sinds 06/12/2016 de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Het artikel 8 EVRM is dus niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Uit het administratief dossier van betrokkene, heeft hij geen vrees in het kader van het artikel 3 EVRM vermeld.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. (...)"

1.11 Op 7 november 2018 is de verzoekende partij zonder verzet vertrokken naar Marokko.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Ambtshalve stelt de Raad zijn onbevoegdheid vast met betrekking tot het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel van vrijheidsberoving, kan overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad is derhalve onbevoegd, in zoverre het beroep gericht is tegen het onderdeel van de eerste bestreden beslissing dat de vrijheidsberoving betreft. In deze mate is het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing onontvankelijk.

3.2 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, in de mate dat het betrekking heeft op de overige onderdelen van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk

aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

3.2.2 Uit het door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 januari 2019 aan de Raad overgemaakte “*verslag vertrek*” blijkt dat de verzoekende partij op 7 november 2018 zonder verzet naar Marokko is vertrokken.

Ter terechtzitting van 7 februari 2019 wijst de waarnemend voorzitter de advocaat van de verzoekende partij op het vertrek van de verzoekende partij en vraagt hem naar het belang bij de bestreden bijlage 13septies. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat deze geen belang meer heeft bij het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, maar wel nog bij het inreisverbod.

De Raad stelt vast dat de partijen de terugkeer van de verzoekende partij naar haar herkomstland niet betwisten. Hij wijst erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens door deze terugkeer werd uitgevoerd, en dat de verzoekende partij aldus niet langer benadeeld wordt door dit bevel en de nietigverklaring ervan haar geen voordeel meer kan opleveren. De verzoekende partij erkent zelf ook uitdrukkelijk dat zij geen belang meer heeft bij haar beroep gericht tegen de betrokken onderdelen van de eerste bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij beschikt over het rechtens vereiste belang bij haar beroep gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens.

3.3 Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk, voor zover het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Naar de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod van 8 augustus 2018, wordt hieronder verder verwezen als “*de bestreden beslissing*”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer een manifeste appreciatiefout aan, en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Attendu que la partie requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans la décision attaquée et expose que la décision entreprise viole les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu’elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu’en fait.

Qu’en effet, l’article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l’accès, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers (ci-après, la loi de 1980) et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l’adéquation des décisions emportant de lourdes conséquences juridiques.

Que selon la Cour de cassation, par motivation adéquate de l’acte administratif, il y a lieu d’entendre, toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (Cass., 5 février 2000, Bull. cass., 2000,P.285).

Que lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Cons. État, arrêts n° 66.292 du 16 mai 1997, 69.157 du 24 octobre 1997, 75.628 du 28 août 1998, 80.549 du 1er juin 1999, 81.668 du 6 juillet 1999, 84.810 du 24 janvier 2000, 94.384 du 28 mars 2001, 117.645 du 27 mars 2003...).

Qu'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement à la décision concernée.

Que «le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du contentieux des étrangers à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adopté. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui paraît manifestement erroné » (C.E., n°53.199, 10 mai 1995, RDE 1995, n°86, pp 574 et s. ; C.E., n°58.074, 8 février 1996, RDE 1996, n°87, p. 72 ; C.E. 57.53116 janvier 1996 RDE n°88, pp. 242-243).

Qu'en l'occurrence, la motivation de la décision attaquée révèle que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate en ce qu'il n'a pas été tenu compte de Y ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation de la partie requérante.

Qu'en effet, la partie adverse considère qu'un ordre de quitter le territoire doit être délivré au requérant ainsi qu'une interdiction d'entrée de 8 ans, notamment parce que le requérant représente une menace sérieuse pour l'ordre public ou la sécurité sociale. En effet, la partie adverse met en exergue la condamnation pénale du requérant à 30 mois d'emprisonnement par le Tribunal d'Anvers et considère que compte tenu de l'impact social de ces faits, le requérant est supposée porter atteinte à l'ordre public en raison de son comportement.

Qu'or,

(1) En ce qui concerne la condamnation pénale dans les décisions attaquées L'existence de la condamnation pénale du 27.06.2018 par le Tribunal d'Anvers ne peut à elle seule motiver de telles décisions. Le comportement du requérant doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Pourtant, la partie défenderesse se contente simplement de supputer la menace à l'ordre public en raison des antécédents judiciaires du requérant, ladite menace s'avère donc purement hypothétique et non justifiée par des éléments concrets et probants dans le chef de Monsieur H(...). Le bienfondé de l'argument avancé de part adverse fait donc défaut. Il n'y a pas lieu d'en tenir compte.

Au contraire, il convient plutôt de constater que la partie défenderesse fait manifestement in casu application de la loi du 24 février 2017 même si elle ne le mentionne pas clairement. Cette loi participe d'une réforme large qui concerne les ressortissants des pays tiers d'une part, et les citoyens de l'Union européenne et les ressortissants de pays tiers qui y sont assimilés d'autre part (Doc. Pari., Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 5.).

La modification substantielle du régime d'éloignement des étrangers a été votée dans ce contexte particulier de lutte contre le terrorisme et la radicalisation.

En l'espèce, si le requérant a bel et bien fait l'objet d'une seule condamnation pénale, force est de constater qu'il n'a jamais été poursuivi ni condamné pour des faits liés au terrorisme ou à l'islamisme radical.

L'article 13 des travaux préparatoires de la loi du 24/02/2017 précise : (...)

Il convient de préciser par ailleurs que « plus le statut de séjour de l'étranger est « solide » plus de « degré de gravité » du comportement devra donc être élevé pour justifier l'éloignement ». (« Nouvelle politique d'éloignement du gouvernement ou comment être considéré comme criminel sans avoir été condamnée » V. HENKINBRANT - Newsletter ADDE mars 2017 p.4.)

En l'espèce, le séjour du requérant est solide puisqu'il réside depuis plus de 8 ans en Belgique, le degré de gravité retenu doit dès lors être particulièrement élevé pour justifier son éloignement.

Toutefois, force est de constater que le ministre ne fait état d'aucune circonstance particulièrement grave pouvant justifier les décisions contestées.

Votre Conseil a estimé dans un arrêt du 27 avril 2017 (n° 186.135) que : « D'autre part, le contrôle précité consistant, en présence d'un recours tel que celui formé en l'espèce, en un contrôle de légalité, il ne confère au Conseil aucune compétence pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Dans l'exercice de ce contrôle, le Conseil doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation. Il lui appartient également de vérifier si la partie défenderesse a respecté les obligations de motivation des actes administratifs qui lui incombent, dont la portée a été rappelée ci-avant. (...) 4.3.1. En l'espèce, le Conseil observe qu'il ressort de ses termes, rappelés supra sous le point 1.4., que la décision, prise par la partie défenderesse, sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, de fixer la durée de l'interdiction d'entrée querellée à huit ans repose sur la considération que « V intéressé constitue une menace grave pour V ordre public », laquelle repose elle-même sur les constats qu'il « a été condamné le 24.11.2016 par le 1 tribunal correctionnel de Namur à une peine de 3 ans de prison sursis de 5 ans pour la moitié du chef d'infraction à la loi sur les stupéfiants ; stupéfiants-héroïnum (héroïne) ; stupéfiants-détention illicite ; stupéfiants acte de participation à une association-activité principale ou accessoire » et qu'il « n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge », ainsi que sur l'affirmation que « Eu égard à la gravité de ces faits, on peut conclure que l'intéressé, par son comportement, est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. ». (...) En effet, le Conseil rappelle qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément défait ou de droit relatif à [s] a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission ». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « à la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément ».

Cette jurisprudence est applicable ipso facto au cas d'espèce dans la mesure où la motivation de la décision entreprise constitue un simple rappel du seul fait délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, sans autre élément pris en considération. Or cette motivation est tout à fait insuffisante à la lumière de l'esprit de la loi, laquelle se voulait être la plus restrictive possible.

Le requérant ne représente en aucun cas une menace suffisamment grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale. En l'absence d'éléments concrets justifiant de la gravité des faits, la décision est constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation et doit être annulée. L'autorité compétente n'a pas procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombait, ne permettant pas au requérant d'être informé à suffisance des raisons qui l'ont poussé à adopter les décisions litigieuses, ce faisant elles contreviennent également à l'article 62 de la loi sur les étrangers en ce que la motivation n'est pas adéquate."

4.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 13 EVRM.

Hij betoogt dat geen rekening gehouden werd met alle elementen van de zaak. Hij stelt dat bij het nemen van het inreisverbod alleen rekening gehouden werd met zijn strafrechtelijke veroordeling van 30 maanden om te stellen dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij stelt sedert meerdere jaren in België te wonen en er zijn affectieve, sociale, economisch en culturele banden te hebben. Hij besluit dat het bevel om het grondgebied te verlaten zijn recht op verdediging zou

schenden. Zijn aanwezigheid op het grondgebied zou noodzakelijk zijn om er zijn rechten te kunnen laten gelden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist veroordeeld te zijn geweest tot 30 maanden gevangenisstraf voor belaging. Uit het inreisverbod blijkt verder dat er gemotiveerd wordt dat:

- gekend is onder een andere identiteit
- hij geen officieel verblijfsadres heeft
- in België of andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing
- zijn wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet door zijn toenmalige partner
- hij geen familieleden in België heeft
- geen vrees heeft in het kader van het artikel 3 EVRM

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat in het inreisverbod enkel gemotiveerd wordt omtrent zijn veroordeling.

Hij gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat belaging of stalking een misdrijf is conform artikel 442bis van het Strafwetboek.

In het inreisverbod wordt omtrent de duur van 8 jaar als volgt gemotiveerd:

“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

(...)

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, hij geen officieel adres in België heeft, hij gekend is onder een andere identiteit, hij geen familie in België heeft en geen vrees voor een schending van artikel 3 EVRM heeft vermeld. Er wordt verder gemotiveerd verzoeker de administratieve beslissing die t.a.v. hem genomen wordt niet zal opvolgen en er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Het enige middel is niet ernstig.”

4.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Door een manifeste appreciatiefout aan te voeren, voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : (...)

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het voormelde artikel 74/11, § 1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: *“De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde *in casu* toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en dat daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De Raad wijst erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151). De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat het bestaan van de strafrechtelijke veroordeling van 27 juni 2018 door de rechtbank van Antwerpen op zich de bestreden beslissing niet kan motiveren. Zij wijst erop dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zij geeft aan dat de gemachtigde zich nochtans simpelweg tevreden stelt de bedreiging voor de openbare orde te veronderstellen op grond van haar gerechtelijke antecedenen, zodat deze bedreiging louter hypothetisch is en niet is gerechtvaardigd door concrete en overtuigende elementen in haar hoofd. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op rechtspraak van het Hof van Justitie (hierna ook: het Hof of HvJ), weliswaar in het kader van andere op Unierecht gebaseerde bepalingen van de vreemdelingenwet. Dit doet echter geen afbreuk aan de conclusie dat het Hof, zoals verder nog zal blijken, inderdaad vereist dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, en dat in dit kader een individueel onderzoek moet worden gevoerd. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook verwijst naar rechtspraak van de Raad, waarin naar rechtspraak van het Hof van Justitie wordt verwezen, die rechtstreeks relevant is voor het *in casu* toepasselijke artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij benadrukt in dit kader nogmaals dat de motivering van de bestreden beslissing bestaat uit een loutere verwijzing naar het ene misdrijf dat zij heeft gepleegd, om te oordelen dat haar gedrag een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt, zonder dat enig ander element in overweging wordt genomen. Zij geeft aan dat zij in geen geval een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaakt. Volgens haar is de bestreden beslissing aangetast door een manifeste beoordelingsfout, gelet op de afwezigheid van concrete elementen om de ernst van de feiten te rechtvaardigen. Ten slotte stelt zij dat de gemachtigde niet is overgegaan tot het proportionaliteitsonderzoek dat hij moest doorvoeren, waardoor zij niet voldoende is ingelicht over de redenen die hem ertoe hebben gebracht de bestreden beslissing te nemen en waardoor de motivering niet afdoende is.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd omtrent de veroordeling van de verzoekende partij, somt de andere elementen in de motivering op en citeert onderdelen van de motivering van het inreisverbod die betrekking hebben op de veroordeling van de verzoekende partij en op de specifiek opgelegde duur van acht jaar.

De Raad wijst erop dat het begrip ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’ noch bij de definities in artikel 3 noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie heeft in de zaak *Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in het kader van artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Uit verschillende arresten van het Hof blijkt immers dat het de begrippen ‘openbare orde’ en ‘openbare veiligheid’ op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie onder meer HvJ (Grote Kamer) 15 februari 2016, C-601/15, *J.N.*, HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Z. Zh. en I.O.* en HvJ 10 februari 2000, C-340/97, *Nazli*). Daarnaast wijst de Raad op de volgende overweging (pt. 58) van het Hof in het voormelde arrest C-554/13: *“Hoewel artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 niet op dezelfde wijze is geformuleerd in alle taalversies, aangezien sommige het woord „gevaar” maar andere het woord „risico” gebruiken, moeten deze termen evenwel – met inachtneming van de gebruikelijke betekenis van de woorden „gevaar” en „risico” en in het licht van de context waarin zij worden gebruikt en de doeleinden die worden beoogd door de regeling waarvan zij deel uitmaken, zoals vermeld in de punten 43 tot en met 49 van dit arrest – hoe dan ook worden begrepen in de zin van bedreiging.”* Bijgevolg heeft het Hof uitdrukkelijk aangegeven dat het woord ‘gevaar’ in de zin van ‘bedreiging’ moet begrepen worden. Het gegeven dat het betrokken arrest handelt over het woord ‘gevaar’, terwijl in artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet sprake is van het woord ‘bedreiging’ kan dan ook niet leiden tot een verschil in interpretatie van de betrokken begrippen.

Uit het voormelde arrest C-554/13 blijkt dat de gemachtigde, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (pt. 46). In punt 65 van het betrokken arrest wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld,

andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd, van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In punt 50 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval moet worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat, indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbijgaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt vervolgens: *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde.”* (pt. 50), en *“Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.”* (pt. 51). Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van het voormelde arrest dat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie HvJ 17 november 2011, C-430/10, *Gaydarov*, pt. 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoint het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (ptn. 60-61).

Gelet op het voorgaande moet uit de bestreden beslissing dus blijken waarom de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet moet immers richtlijnconform worden geïnterpreteerd.

In casu wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de bedreiging van de openbare orde en de specifieke duur van acht jaar het volgende gemotiveerd: *“Op 27/06/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 30 maanden door de rechtbank van Antwerpen voor belaging. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Betrokkene is gekend onder een andere identiteit. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres (...)

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Bijgevolg blijkt dat de gemachtigde zich beperkt tot te verwijzen naar een veroordeling van 30 maanden die de verzoekende partij heeft opgelopen door de rechtbank van Antwerpen voor belaging. Vervolgens stelt de gemachtigde zonder meer dat, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat, laat staan waarom, de gemachtigde heeft geoordeeld dat uit deze veroordeling kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In dit verband benadrukt de Raad nogmaals dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling kan worden meegenomen in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar dat er niet automatisch een besluit mag worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijf jaar wordt opgelegd, louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, kan er op zich immers geen rechtvaardiging voor vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Z. Zh. en I.O.*, pt. 50). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet daarentegen slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat een persoonlijk gedrag bestaat dat

een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*). Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is echter geen sprake in de bestreden beslissing. De gemachtigde verwijst naar *“de maatschappelijke impact van deze feiten”*, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet meer over deze feiten dan dat het om belaging gaat. De Raad wijst in dit verband erop dat het vonnis van 27 juni 2018 zich niet eens in het administratief dossier bevindt, zodat niet blijkt dat de gemachtigde zelfs op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze als belaging gekwalificeerde feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd. Deze veroordeling blijkt immers slechts uit e-mailverkeer van 27 juni 2018 tussen attaché M. V. en casusregisseur E. V. van CAW Antwerpen. Hierbij meldt E. V. dat de verzoekende partij *“zonet”* werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 150 euro, en dat op burgerlijk gebied een deskundige werd aangesteld. Verder lijken zich in het administratief dossier vóór het nemen van de bestreden beslissing aanwijzingen te bevinden dat het slachtoffer van de betrokken belaging mevrouw C. M. is, met name de persoon in functie van wie de verzoekende partij in 2016 haar verblijfsrecht had bekomen. In een *“synthesenota/verwijdering”* van 29 september 2017 wordt aangegeven dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, sedert de breuk met mevrouw C., haar ex-partner heeft bedreigd, belaagd en geslagen. Uit een document van 2 januari 2018 blijkt verder dat de verzoekende partij op 29 december 2017 werd aangehouden en op 30 december 2017 door onderzoeksrechter M. werd opgesloten wegens belaging. Verder blijkt uit een *“rapport DID”* van 23 januari 2018 dat de verzoekende partij zich op 18 januari 2018 onder aanhoudingsmandaat bevond wegens belaging van de vrouw met wie zij tot voor kort samenwoonde en die de samenwoonst op 6 december 2016 eenzijdig beëindigde (op basis van de gegevens die blijken uit het dossier, is het slachtoffer van de voormelde belaging aldus mevrouw C. M.). Dat de veroordeling van 27 juni 2018 betrekking heeft op dezelfde feiten als die waarvoor de verzoekende partij op 30 december 2017 door onderzoeksrechter M. onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, blijkt slechts uit een document dat dateert van 27 augustus 2018 en aldus van na de bestreden beslissing.

Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij worden gevolgd dat de motivering van de bestreden beslissing onvolledig en in strijd met artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet is, aangezien niet wordt ingegaan op de voldoende ernst van de bedreiging die de verzoekende partij zou uitmaken, minstens dat de motivering niet afdoende is. Verder geeft de verzoekende partij terecht aan dat van enig proportionaliteitsonderzoek geen sprake is, terwijl uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat bij het individuele onderzoek inderdaad aan de vereisten van het evenredigheidsbeginsel moet worden voldaan.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat belaging of stalking een misdrijf is conform artikel 442bis van het Strafwetboek, maar zij maakt niet duidelijk waarop zij met dit betoog precies doelt. Het wordt door de verzoekende partij geenszins betwist dat zij strafrechtelijk werd veroordeeld voor belaging en dat dit bijgevolg logischerwijze een misdrijf uitmaakt. Hoger heeft de Raad reeds herhaaldelijk vastgesteld dat het loutere feit dat de verzoekende partij een misdrijf heeft gepleegd, niet zonder meer kan volstaan.

Verder stelt de verwerende partij nog dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat in de bestreden beslissing enkel omtrent haar veroordeling wordt gemotiveerd. De Raad wijst erop dat de gemachtigde inderdaad nog naar andere elementen verwijst. Het betreft het feit dat de verzoekende partij gekend is onder een andere identiteit, dat zij geen officieel verblijfsadres heeft, dat zij in België of andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen heeft ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing, dat haar wettelijke samenwoning eenzijdig werd stopgezet door haar toenmalige partner, dat zij geen familieleden in België heeft en dat zij geen vrees heeft in het kader van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Ook geeft de verwerende partij aan dat in de bestreden beslissing omtrent de duur van acht jaar als volgt wordt gemotiveerd: *“Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier de door haar opgesomde elementen relevant zijn in het licht van de richtlijnconforme interpretatie van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds vastgesteld, overweegt de gemachtigde

überhaupt niet dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden en hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium. De verwerende partij zet niet uiteen, laat staan dat zij aantoon, dat de verwijzing naar de door haar opgesomde elementen ertoe leidt dat wel sprake is van een correcte invulling van de wettelijke vereiste van het vormen van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Met betrekking tot het door de verwerende partij geciteerde besluit van de bestreden beslissing met betrekking tot de specifieke duur van het inreisverbod, benadrukt de Raad nogmaals dat het, om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te rechtvaardigen, niet volstaat te verwijzen naar een (al dan niet zeer ernstige) verstoring van de openbare orde. Er moet immers worden aangetoond dat de verzoekende partij – volgens de richtlijnconforme interpretatie die blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie – een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat de gemachtigde dit niet heeft aangetoond, zodat hij ook geen inreisverbod van meer dan vijf jaar kon opleggen. In dit verband merkt de Raad nog op dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om op basis van de gegevens van het dossier en in de plaats van de gemachtigde in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen. Ten slotte merkt de Raad op dat de gemachtigde zelf aangeeft dat een inreisverbod van acht jaar, onder meer “*gelet op al deze elementen*”, proportioneel is. Bijgevolg kan de verwerende partij ook niet voorhouden dat niet alle elementen die in de bestreden beslissing worden aangehaald, relevant zijn geweest voor de gemachtigde om tot een specifieke duur van acht jaar te besluiten. Dat derhalve hoe dan ook niet kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing, zelfs zonder de motivering met betrekking tot de openbare orde, nog overeind zou kunnen blijven, doet *in casu* echter niet ter zake. De Raad heeft immers reeds vastgesteld dat de gemachtigde op grond van de thans in de bestreden beslissing opgenomen motivering, hoe dan ook niet kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar. De motivering van de specifieke duur van acht jaar is *in casu* dan ook niet langer relevant.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van een gebrek aan afdoende motivering, in het licht van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, en de verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing verworpen is, en is met betrekking tot de tweede bestreden beslissing zonder voorwerp. Er moet derhalve geen uitspraak worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 houdende een inreisverbod van acht jaar wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is in deze mate zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE